29

SJORS

van de Rebellenclub

18 juli 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

EEN ANGSTIG AVONTUUR

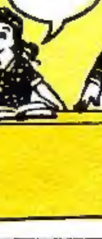
BLADZIJDE 3

De Vrolijke Familie

Laag begonnen,

hoog geklommen

EEN ANGSTIG WAAGSTUK

Op een mooie, rustige septemberdag van het jaar 1895 stonden op beide oevers van de geweldige Niagara-watervallen meer dan honderdduizend toeschouwers in gespannen afwachting van de dingen, die komen zouden. Het gegons van hun stemmen, vermengd met het gebruis van het kolkende water, dat van grote hoogte neerstortte, vervulde de lucht. Op alle gezichten stond de spanning duidelijk afgetekend. En met de minuut steeg die spanning, terwijl tienduizenden ogen telkens naar de draad keken, die over een lengte van achthonderd meter op een hoogte van vijftig meter van de ene oever naar de andere was gespannen.

Waarom was er op die plaats zo'n grote menigte samengestroomd? Blondin, de wereldberoemde koorddanser, had aangekondigd, dat hij de vele waagstukjes, die hij reeds in zijn leven had uitgehaald, nu zou bekronen met een zeer gewaagde onderneming. Hij had een succesrijke rondreis door Amerika gemaakt en omdat hij van plan was naar Europa terug te keren, zou hij een afscheidsvoorstelling geven. Hij zou op een stalen draad de reusachtige waterval oversteken en ondertussen allerlei gevaarlijke kunststukjes uithalen. Dat wilden de mensen weleens zien! Men had reeds veel gewaagde ondernemingen van Blondin gezien en er veel over horen spreken, maar dit zou al het voorgaande overtreffen. Uit de verste uithoeken van Canada en Amerika waren de nieuwsgierigen gekomen om het schouwspel van dichtbij te kunnen meemaken.

Toen Blondin verscheen, viel er enkele ogenblikken een doodse stilte onder de toeschouwers. Even later steeg echter een donderend gejuich op. Uiterlijk volkomen kalm, maar in werkelijkheid met elk spiertje in zijn lichaam tot het uiterste gespannen, begon Blondin aan zijn ongewone tocht. Langzaam, met de balanceerstok losjes in beide handen, schuifelde hij naar het midden van de draad. Daar zette hij de balanceerstok recht op zijn voorhoofd en terwijl hij allerlei danspassen uitvoerde, hield hij de stok keurig in evenwicht. Daarna gooide Blondin de stok in het water en begon aan het volgende deel van de voorstelling.

Op een spiritusbrander ging hij aan het koken op het slappe koord en at daarna alles smakelijk op. Hierna verscheen hij met een kruiwagen op de draad en liep daarmee hard naar de overzijde en toen terug.

Na deze toer zag het stomverbaasde publiek, dat ademloos toekeek, hoe Blondin twee kleine botervaatjes aan zijn voeten bevestigde en met dit vreemdsoortig schoeisel naar de overkant schuifelde. Hij herhaalde dit nog een keer, maar nu geblinddoekt!

Toen Blondin weer op de begane grond stond, kwam er beweging onder het publiek, want men dacht dat de voorstelling afgelopen was. Maar tot grenzeloze verbazing en ontzetting van alle aanwezigen verscheen Blondin opnieuw op de draad met een paar stelten van twee meter lengte. Onder aan de stelten was een gleuf gemaakt, waarin de draad precies paste, en aldus wandelde Blondin rustig over de draad. En alsof dit nog niet voldoende was om het publiek tevreden te stellen, nam Blondin nog een man op zijn schouders en liep met hem naar het midden van de draad. Daar aangekomen nam de vriend van Blondin een scheerkwast en begon hem in te zepen. Daarna schoor hij hem volgens alle regelen der kunst. Plotseling echter steeg een angstkreet op uit de rijen van het publiek. Men zag dat het koord op gevaarlijke wijze heen en weer begon te slingeren. Blondin wankelde. Zijn vriend klampte zich als een drenkeling in nood krampachtig aan hem vast, waardoor Blondin in zijn bewegingen werd belemmerd. De oorzaak van dit ongeluk lag in het feit, dat een van de hulptouwen waarmee de draad aan de oevers was verankerd, was losgeschoten. Angstig, ontzet en vol afschuw staarden de toeschouwers naar de beide mannen, die zich boven de kolkende, woeste watermassa in levensgevaar bevonden. Men verwachtte elk ogenblik de mannen naar omlaag te zien storten.

Maar op dit beslissende ogenblik bewees Blondin, welk een goed koorddanser en acrobaat hij was. Hoewel zijn vriend zich in doodsangst aan hem had vastgeklampt en hij nauwelijks armen en benen kon bewegen, hurkte Blondin heel langzaam en wachtte totdat het koord enigszins tot rust was gekomen. Daarna richtte hij zich zeer voorzichtig met zijn menselijke last op en bereikte veilig de andere oever, waar hij glimlachend het applaus van het opgeluchte publiek in ontvangst nam.

A. v. V.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE VEEBOEREN BIJ WICHITA WAREN IN GROTE MOEILIJKHEDEN. NIEMAND WILDE HUN VEE KOPEN, OMDAT HET NIET VERVOERD KON WORDEN; EEN OF ANDERE BENDE SCHEEN DE VEETREINEN TELKENS TE VERNIELEN. TENSLOTTE LIET MEN GEEN TREINEN MEER LOPEN.

ZE ZIEN ER BEST UIT, KANSAS, MAAR IK KOOP ZE TOCH NIET. IK KAN ZE NIET VERVOEREN.

MAAR, MENEER STEVENS, ER VERTREKKEN TOCH ELKE DAG TREINEN UIT WICHITA!

NU NIET MEER! HOWARD FAST, DE STATIONSCHEF, LAAT GEEN TREINEN MEER VERTREKKEN; ZE VERONGELUKKEN ALLEMAAL.

IK ZAL DUS VOORTAAN NAAR DODGE CITY MOETEN GAAN OM VEE TE KOPEN.

IK VOEL ER NIETS VOOR OM MET DIE GROTE KUDDE NAAR HUIS TERUG TE GAAN. WACHT NOG EEN PAAR DAGEN MET UW BESLISSING.

J. STEVENS VEE-HANDELAAR

AKKOORD. IK HOOP DAT JE EEN EINDE KUNT MAKEN AAN DIE GEHEIMZINNIGE SPOORWEGONGELUKKEN, MAAR IK GEEF JE WEINIG KANS.

WIE WEET, WIE WEET...

OP WEG NAAR HET STATION ZAG KANSAS KID IETS, DAT ZIJN HEFTIGE VERONTWAARDIGING OPWEKTE.
DE BEURS CAFÉ
IK ZAL JE LEREN JE BOODSCHAPPEN VOORTAAN VLUGGER TE DOEN...

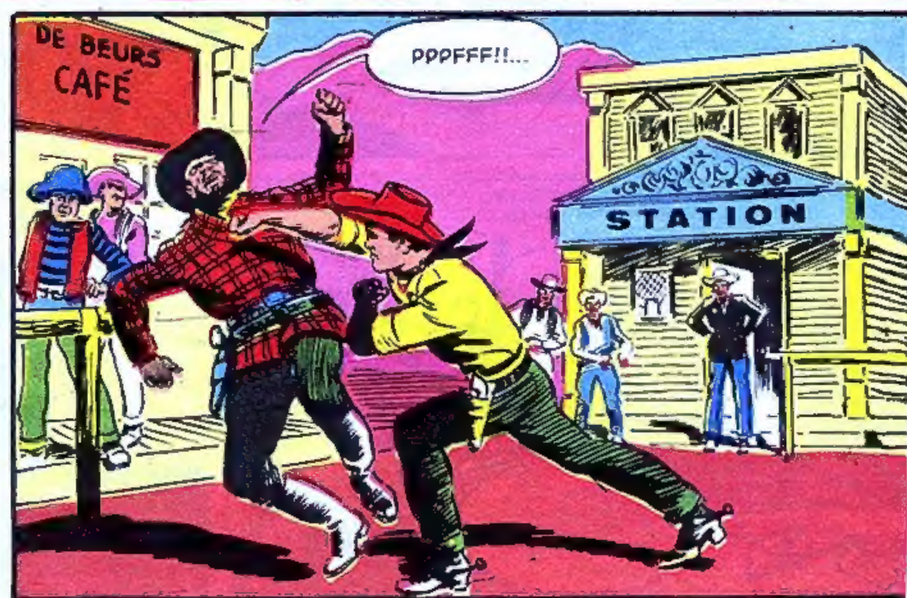

DE BEURS CAFÉ
WE ZULLEN DIE GEMENE LAFAARD EENS VERRASSEN!
NIET DOEN!...

DE LAFFE KEREL ZWAAIDE EEN ZWEEP, MAAR TEGELIJK KLONK EEN SCHOT...
WIE DURFT...?

DE MAN VERLOOR ZIJN EVENWICHT EN VIEL...
O, DANK U!...

TOEN KANSAS OP HEM AF-VLOOG, GOOIDE DE KEREL DE STOK VAN ZIJN ZWEEP...
BEMOEI JE MET JE EIGEN ZAKEN!

ZO GAUW JIJ GEEN KINDEREN MEER AFRANSELT!
IK WAARSCHUW JE, ALS JE NIET GAUW...

DE BEURS CAFÉ
PPPFFF!!...
STATION

Brabo

DE WAGEN-MENNER

BRABO EN ELDA WISTEN WELISWAAR, DAT ER ZICH EEN VERRADER BEVOND IN DE STALLEN VAN SENATOR TIBERO, MAAR ZIJ DACHTEN ER GEEN MOMENT AAN DAT HET WULVA KON ZIJN.

WELDRA WERDEN DE TWEE MENNERS NAAR WULVA'S KAMER GEBRACHT.

JE ZULT VERANTWOORDING MOETEN AFLEGGEN VOOR JE NACHTELIJKE DWAASHEID.

WE HEBBEN HEM HEEL WAT TE VERTELLEN!

BRABO EN ELDA STONDEN ENKELE MINUTEN LATER VOOR WULVA.

EN NU WIL IK VAN JULLIE EEN VERKLARING HOREN VOOR HET ZONDERLINGE GEDRAG VAN VANNACHT.

VEROORDEEL ONS NIET TE GAUW! ALS GE HOORT WAT DE NACHTELIJKE WEDSTRIJD BEWEZEN HEEFT, ZAL UW WOEDE BEKOELEN.

WE HEBBEN VERRAAD ONTDEKT. IEMAND PROBEERT VOOR DE SENATOR TE VERBERGEN, DAT DE WITTE HENGSTEN DE BESTE RENNERS VAN ZIJN STAL ZIJN!

PRACHTIG WERK! IK WENS JULLIE GELUK! MAAR GA NU SLAPEN. MORGEN ZULLEN JULLIE HOREN WAT IK VAN PLAN BEN TE DOEN.

TEVREDEN GINGEN DE VRIENDEN WEG.

ZE HEBBEN GEEN FLAUW VERMOEDEN WAT IK GA DOEN!

DE VOLGENDE MORGEN VERLIETEN BRABO EN ELDA HET RENNERSVERBLIJF NA EEN VLUG ONTBIJT.

IK BEN BENIEUWD WAT WULVA VOOR EEN STAPPEN HEEFT ONDERNOMEN.

IK KAN OOK BIJNA NIET WACHTEN.

ZIJ HAASTTEN ZICH NAAR DE STALLEN, WAAR ZIJ IETS AFSCHUWELIJKS ZAGEN...

DE WITTE HENGSTEN WORDEN WEGGELEID. WAT KAN DAT BETEKENEN?

DAAR MOET IK BIJ ZIJN!

MET ÉÉN SPRONG HAD BRABO DE GROEP BEREIKT.

WAAR GA JE MET DE PAARDEN NAAR TOE?

WULVA HEEFT BEVOLEN, DAT ZE VERKOCHT MOETEN WORDEN. OM TWAALF UUR BEGINT DE MARKT.

ELDA STOND ALS AAN DE GROND GENAGELD - BRABO WAS WOEDEND.

WULVA? MAAR DAT KAN NIET, BRABO!

DAN IS WULVA DE MAN, DIE DE SENATOR BEDRIEGT. OM EEN OF ANDERE REDEN WIL HIJ NIET DAT DE WITTE HENGSTEN HUN KRACHT TONEN. KOM MEE, ELDA!

De bloedrobijn van Taj Mahal

VIII

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone wil met Chan-Kim en diens zoon Gopal tegen Pinga Mauk in opstand komen.*

ACHTSTE HOOFDSTUK

De geheimzinnige maskers

Pinga Mauk fronste de wenkbrauwen. Hij vroeg zich af wat dat lawaai in de verte te betekenen had en even scheen hij zich ongerust te maken: hij dacht zeker, dat er van buitenaf een aanval op het dorp werd ondernomen. Toen hij echter hoorde, dat er niet werd geschoten, verdween zijn onrust. Aan de mogelijkheid, dat er onder zijn eigen volgelingen opstand was uitgebroken, dacht hij niet. Zo iets was voor hem onmogelijk. Lang geleden al had zijn vader het gezag onder de dacoits stevig gevestigd en nooit hadden de rovers laten merken, dat zij een ander opperhoofd wensten. De opstandige houding van Chan-Kim en diens zoon Gopal kon hem weinig schelen. Die twee waren immers niet gevaarlijk, zo dacht hij.

Gerustgesteld wenkte hij Arthur Nigg en de anderen hem te volgen. Hij ging hen voor naar het donkerste gedeelte van de grot en even scheen het, of de duisternis begon te leven. Dat was toen een paar reusachtige vleermuizen zich van de wand losmaakten en vlak over de hoofden van de bezoekers naar een andere hoek van de grot vluchtten. Eliza Nigg hield haar adem in. Zij was niet bang uitgevallen, maar nu waren haar zenuwen tot het uiterste gespannen. Er was niet veel nodig om haar te doen verstijven van schrik.

Albert, die vlak achter Pinga Mauk liep, vroeg zich verbaasd af of de dacoit misschien het plan had dwars door de wand van de grot te lopen. Hij had het gordijn niet gezien, dat daar voor een nauwe spleet hing. Gordijn kon men die vodden eigenlijk niet noemen: het waren stukken aan elkaar genaaide jutezakken. Met een voornaam gebaar hield Pinga Mauk het voor zijn „gasten" open: aan zulke gebaren kon men zien dat de dacoit van vorstelijken bloede was.

Pinga Mauk vond zelf helemaal niet dat hij een doodgewone rover was. Hij zag zichzelf als een soort vrijheidsstrijder. Arthur Nigg vertrouwde de dacoit niet, ook al had hij hem al een paar keer verzekerd dat hij zijn gevangenen goed zou behandelen. Stel je voor, dacht hij, dat achter het gordijn een afgrond lag. Men kon hier iemand laten verdwijnen zonder dat er ooit een haan naar zou kraaien. Hij riep zijn zoon terug. „Albert, achter mij blijven," commandeerde hij. Zijn stem klonk zo streng, dat Albert onmiddellijk gehoorzaamde en wat verbaasd zijn moeder aankeek. Die knikte hem toe. Arthur Nigg was de anderen al voorgegaan in de gang, die achter het gordijn lag. Mensenhanden hadden de gang in de rotsen uitgehakt en er hing een geheimzinnig, blauwachtig licht. Het had allemaal iets spookachtigs. Vreemd genoeg lokte die geheimzinnigheid hen aan. Ze prikkelde de nieuwsgierigheid. Verbaasd liepen zij achter Pinga Mauk aan; alleen Paw Min hield de ogen neergeslagen. Hij stond nog bij het gordijn, alsof hij aarzelde verder te gaan. Pinga Mauk, die omkeek, begreep dat de jongen hoopte te kunnen vluchten. Hij riep hem iets toe in zijn eigen taal, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet. De jongen haalde

de schouders op en slenterde achter de anderen aan.

Plotseling bleef mevrouw Nigg staan en zei met hese stem:

„Ik weet niet waar u ons brengen wilt. . ." — haar stem trilde — „maar als er gevaar is, spaar dan de jongens! Laat hen teruggaan."

Pinga Mauk schaterlachte. Zijn lach galmde door de gang. „Merkwaardig," riep hij uit, „dat westerlingen een mens nooit op zijn woord vertrouwen. Zijn jullie onder elkaar zo weinig betrouwbaar, dat een woord u niet voldoende is?"

Arthur Nigg en Frison keken elkaar eens aan. Ze voelden zich beschaamd en vonden het beter geen antwoord te geven. Zij hadden beiden genoeg ervaring om te weten, dat er in het oosten en in het westen goede en slechte mensen leven, mensen die men kan vertrouwen en anderen die onbetrouwbaar zijn.

Ze waren er nu wel van overtuigd, dat ze Pinga Mauk konden geloven. Opeens hoorde iedereen duidelijk een vreemd geruis. Zij hadden het al eerder ver weg gehoord. Nu was het plotseling veel sterker geworden.

Pinga Mauk waarschuwde de anderen: „Pas op, hier is een trap. Zeven treden." De trap was evenals de gang in de rotsen uitgehakt. Albert keek omlaag in de duistere diepte. Opeens kreeg hij het vreemde gevoel zich in het binnenste der aarde te bevinden: een gevoel, dat alle mensen kennen, die in grotten afdalen. De trap voerde naar een tweede grot, die veel kleiner was dan de eerste. Het leek alsof deze werd bewoond. Er stonden kisten en langs de wanden hingen de vreemdste kostuums, die mijnheer Nigg ooit had gezien. Het waren donkerblauwe, grove pakken van wollen stof en voorzien van hoofdkappen. Deze kappen hadden twee kleine ooggaten met een klepje ervoor. De dingen maakten een geheimzinnige en angstaanjagende indruk. De verbazing van de mannen en de verschrikte ogen van mevrouw Nigg deden Pinga Mauk lachen. Mevrouw Nigg vroeg verwonderd: „Wat zijn dat voor griezeldingen?"

Pinga Mauk haalde de schouders op. „Niets bijzonders: het zijn ouderwetse pakken van brandweerlieden, zoals men die in China en Japan gebruikt. Gekke dingen eigenlijk."

„Ja maar," zei mijnheer Nigg, die niet goed begreep, wat de dacoits hier met zulke pakken moesten uitvoeren, „dat lijkt me nogal vreemd. De pakken zijn van wol. Me dunkt dat een brandweerman zich daarin allesbehalve veilig gevoeld moet hebben."

„Toch wel," zei Pinga Mauk. „Ze werden namelijk bij brand voortdurend nat gehouden. Natuurlijk zult u nu vragen: wat moeten die antieke brandweerpakken hier doen. Daar is een korte geschiedenis aan verbonden. Mijn vader heeft vroeger eens een stel van dat soort pakken in handen gekregen. Ze werden uit China hierheen vervoerd en waren bestemd voor Rangoon. Dat is al minstens vijfenzeventig jaar geleden. Vader en zijn mannen hebben de zending onderschept en zo zijn ze hier terechtgekomen. We hebben een paar honderd van die dingen."

Arthur Nigg glimlachte spottend. „Het lijkt mij, dat u weinig aan die pakken hebt. Wat zou u ermee moeten beginnen?"

„Toch kunnen we ze goed gebruiken. We hebben ze namelijk bestemd om bij de eredienst van Tsan-Gampo gedragen te worden. Zelf geloof ik niet aan die dwaasheid, maar onder mijn mannen en onze priesters zijn er, die bij plechtige gelegenheden en bij bijzondere gebeurtenissen de kostuums graag dragen. Zij zien er vreemd en tegelijk indrukwekkend mee uit." Er hingen drie pakken aan de wand en ze werden op geheimzinnige wijze door het licht beschenen. Nu kon men ook zien, waar het blauwe licht vandaan kwam: het viel omlaag door een nauwe sleuf. Zonder dat Pinga Mauk het zag keek Arthur Nigg snel naar boven. Hij zag de blauwe hemel en dat betekende: vrijheid! Hij wilde proberen uit te vissen of het mogelijk zou zijn langs deze kant te ontsnappen. De wanden van de kloof waren echter hoog en van zwart graniet, dat zó glad was, dat het wel leek of men het gepolijst had. Neen, een ontvluchting door deze kloof zou onmogelijk zijn.

Pinga Mauk ging een tweede trapje af en hield een gordijn van jute open. Erachter lag een ronde ruimte. Kawaguchi zat er in het midden onder een opening, waardoor het heldere zonlicht naar binnen viel, op de grond. Het was kil in het hol en het kleine kereltje had zich in een wollen longi — een soort wit kleed — gehuld. Met zijn magere blote voet bracht hij een slijpsteen in beweging, waar hij een dun stokje tegen hield. Naast hem stond een potje met een witte vloeistof. Ook in deze ruimte was een deel van de wanden bedekt met de blauwe brandweerpakken en bij het volle licht kon men zien dat de kappen met borduurwerk versierd waren. Er hingen ook nog maskers aan de muur: grijnzende, rode gezichten met witte pieksnorren en wit vlashaar. In het midden van de oogpupillen waren gaatjes aangebracht, zodat degeen, die het masker droeg, erdoorheen kon kijken. Ook de maskers waren blijkbaar voor de tempeldienst bestemd, maar mijnheer Nigg vroeg nu

Met zijn magere, blote voet bracht hij een slijpsteen in beweging.

niets. Hij keek naar Kawaguchi en het werk, dat hij onder handen had.

Pinga Mauk en Kawaguchi zeiden geen woord. Zij lieten de „gasten" rustig naderbij komen om te kijken. Aan de bovenkant van het stokje zat een fonkelende rode steen. Van tijd tot tijd doopte Kawaguchi de steen even in de witte vloeistof; daarna hield hij hem weer tegen de slijpsteen. Hij was bezig een prachtige robijn te slijpen. De steen vonkte in het zonnelicht en het leek wel alsof er een vuur in brandde.

Niemand van de Europeanen had ooit een zo grote, zo schitterende robijn gezien. Even nam Kawaguchi de robijn van de slijpsteen om hem met zijn vingers voorzichtig te betasten. Nu pas zagen zij, dat het mannetje, hoe afzichtelijk en misvormd hij ook was, toch heel fijn gevormde vingers had. Kawaguchi knikte: nadat hij de steen had betast, scheen hij tevreden te zijn. Met een wonderlijke glimlach keek de man omhoog naar de hem omringende gezichten. Direct daarna doopte hij het stokje met de steen weer in het potje met de vloeistof en ging hij verder met slijpen, een en al aandacht, alsof er niets anders op de wereld bestond dan die ene robijn.

Arthur Nigg was nog niet van zijn verbazing bekomen. Dat kleine mannetje hield daar een heel fortuin tussen zijn vingers! Maar — dit wist Arthur Nigg ook — de kleinste slordigheid kon heel dit fortuin doen verdwijnen. Bij de minste afwijking tijdens het slijpen zou de robijn zijn glans verliezen en zou hij er „gesluierd" gaan uit zien. En dit betekende dan, dat hij nog minder waarde had dan toen hij in het ruwe berggesteente zat verscholen!

Pinga Mauk stond erbij met een ernstig, bijna plechtig gezicht.

„Weet u," zei hij, „hoe de mensen de eerste robijn hebben gevonden?"

Hij sprak bijna uitsluitend tot Arthur Nigg. „U wilt toch een boek over Birma en zijn robijnen schrijven? Dan moet u dat weten."

Nigg keek hem vragend aan en Pinga Mauk begon op zangerige toon te vertellen:

„Er was een tijd, dat in het oerwoud en in het gebergte alleen roofvogels en wilde dieren huisden. Op zekere dag vloog de oudste der adelaars over de hoogste der bergtoppen heen, op zoek naar prooi. In wijde kringen vloog hij rond, zoals de koningsadelaars plegen te vliegen, en zijn felle blik speurde naar de aarde, waar hij het leven zag bewegen. Want denk er wel aan, dat de adelaar hoog in de lucht met zijn scherpe blik een muis op de grond kan zien lopen. Plotseling bleef hij roerloos hangen. Hij had, diep in de duisternis van de vallei, een bloederig stuk vlees gezien, zó rood als hij nog nooit had gezien. „Kijk," zei de adelaar, „dat stuk vlees is juist iets voor mij." Hij stortte zich omlaag. Zijn klauwen omsloten als tangen de prooi, maar hij was niet in staat zijn vondst van de bodem op te lichten. De adelaar schrok, want zelfs hele schapen kon hij gemakkelijk van de aarde omhoogdragen. Hij dacht, dat hij opeens oud was geworden en zijn kracht had verloren. Nogmaals spande hij zich tot het uiterste in, maar toen hij zijn buit mee door de lucht voerde, kon hij niet hoog genoeg meer stijgen. Zo bleef hij binnen het bereik van een jager die voor het eerst in het oerwoud en in de bergen was doorgedrongen. Deze richtte een pijl op de adelaar, die dodelijk getroffen neerstortte. Met hem viel de rode steen naar beneden, die hij voor vlees had aangezien. Dit alles gebeurde in de vallei van Mogok: en zó werd de eerste robijn ter wereld gevonden. Het waren de goden die de adelaar hierheen hadden gezonden, omdat zij wilden dat wij Birmanen de schatten zouden bezitten."

Plotseling sprong Kawaguchi overeind. Zijn gezicht was vertrokken van schrik. In zijn rechterhand hield hij de fonkelende robijn, met de andere hand wees hij naar boven. Het leek of het mannetje opeens krankzinnig was geworden. Zelfs Pinga Mauk begreep de eerste ogenblikken niet, wat hem scheelde. Wel zag hij, dat Kawaguchi iets had gehoord, want het ventje stond bekend om zijn goede oren.

„Zij komen!" mompelde Kawaguchi. „Zij komen!"

„Wie komen?" vroegen Arthur Nigg en Pinga Mauk gelijktijdig. Arthur Nigg hoopte even dat er hulp was komen opdagen om hem en de zijnen uit de macht van Pinga Mauk te bevrijden.

„Dwa Chone," zei Kawaguchi, „Dwa Chone is gekomen en Chan-Kim is bij haar. Zij zijn met velen! Luister!"

In zijn rechterhand hield hij de fonkelende robijn, met de andere hand wees hij naar boven.

Allen hielden de adem in en spitsten hun oren. Pinga Mauk wist direct waar het hier om ging. Zou Chan-Kim dan tóch... Men kon zijn tanden horen knarsen. Maar meteen verscheen er een grijns op zijn gezicht. Goed, Chan-Kim mocht dan naar de macht streven, hij stond echter alleen... Die gedachte stelde hem gerust.

Kawaguchi herhaalde: „Zij zijn met velen..."

„Met velen... Wat bedoel je?" vroeg Pinga Mauk.

„Zij komen met velen en ik hoor de stem van Chan-Kim en ook de stem van Dwa Chone..."

„De tovernares?"

Opeens was Pinga Mauk een en al spanning. De anderen keken hem aan; zij begrepen, dat er iets heel ernstigs aan de hand was.

„Dus Dwa Chone..." stamelde Pinga Mauk. Nu begreep hij plotseling alles. Als Chan-Kim Dwa Chone op zijn hand had, werd de toestand ernstiger. De oude vrouw was immers in staat de helft van de stam tegen hem op te hitsen.

„Luister," zei Kawaguchi weer en nu konden ook de anderen de kreten horen die buiten klonken. Er werd gezongen en men stampte met de voeten op de maat van het lied.

Pinga Mauk keek om zich heen, als wilde hij de anderen om raad vragen. Hij was ongewapend en stond alleen tussen mensen, die hij niet kon vertrouwen.

„Kun je horen wat ze zingen?" vroeg hij aan Kawaguchi.

Het mannetje knikte. „Dood aan de blanken, dood aan Pinga Mauk..."

„Weet je het zeker?"

Kawaguchi begon mee te zingen. „Hoor maar: ... dood aan de blanken... dood aan Pinga Mauk... Het is de wil van Tsan-Gampo... Tsan-Gampo zij gezegend..."

Pinga Mauk keek mijnheer Nigg aan.

„Hij heeft gelijk," zei hij, „het gaat nu om ons leven."

Hij hoopte zeker dat mijnheer Nigg zijn bondgenoot zou worden, maar Arthur Nigg scheen daar nog niet veel voor te voelen.

„Dan zitten we in de val," zei hij. „En dat is úw schuld..."

De ogen van de dacoit schoten vuur.

„Mijn schuld," zei hij en zijn stem klonk vastberaden. „Zo is het. En daarom zal ik zorgen dat u niets overkomt. Als u niet met mij vechten wilt, goed: dan zal ik het alleen doen... al kost het mij mijn leven." Hij griste een dolk die naast Kawaguchi op de grond had gelegen weg en snelde daarmee naar het trapje, dat uit het hol van Kawaguchi naar boven voerde.

Frison stootte mijnheer Nigg aan.

„Je laat hem toch niet alleen gaan?

„Vooruit, en nu . . . erdoorheen . . .” klonk dof de stem van mijnheer Frison

Hij kan niets tegen de overmacht beginnen.”

Eliza knikte. „Als ze hem hebben vermoord, zijn wij aan de beurt. . .”

Arthur Nigg begreep dat er moest worden gevochten. Er zat niets anders op. Hij zou aan de zijde van Pinga Mauk tegen de bende, wier gezang nu al veel duidelijker hoorbaar was geworden, moeten vechten.

„Het lijkt wel alsof ze dronken zijn,” zei mevrouw Nigg. Frison knikte. „Ja. Ze hebben zich moed ingedronken met rijstwijn. Ik ken dat. Het maakt ze razend en zij verbeelden zich dat de geest van de goden in hen is gevaren.”

Mevrouw Nigg huiverde. Het krijsende gezang was nu duidelijk hoorbaar en het voorspelde niet veel goeds. Zij keek haar man na, die Pinga Mauk volgde, en sloeg haar arm om Albert

Mijnheer Frison keek haar aan. Er lag een ernst op zijn gezicht die men achter de jolige Fransman niet gezocht zou hebben.

„Laat de jongen hier,” zei hij kort. „Ik zal voor hem zorgen. . . Intussen. . .”

Maar Eliza Nigg liet hem niet uitpraten. Zij was haar man gevolgd. Zij had aan de houding van Frison gezien dat ze hem kon vertrouwen. Nu moest ze naar de plaats waar gevochten werd. Zij was in de oorlog geweest en had in het heetst van het gevecht geholpen de gewonden te verzorgen. Misschien had Arthur haar nodig.

„Kom mee...” zei Frison tegen de jongen.

Albert kon de situatie nog niet verwerken. Hij stond als aan de grond genageld. „Maar ze hebben geen wapens,” stamelde hij met een stem, die nauwelijks hoorbaar was. „Ze kunnen niet vechten. Ze kunnen niet vechten. . .”

Voor het eerst sinds het begin van hun avontuur had Albert zijn zelfbeheersing verloren. Hij wou een kerel zijn, een echte kerel, maar nu werd het hem te machtig, nu hij de dood recht in de ogen zag. . .

En weer was het mijnheer Frison, die hem een hart onder de riem stak. Hij gaf hem een ferme klap op de schouder. „Vooruit, jongen. . . hou je taai! Het is nog te vroeg om je over te geven!”

Te vroeg zich over te geven?. . .

Het gejoel en geschreeuw klonk nu zo dichtbij, dat het leek alsof de overvallers al in de grot waren doorgedrongen. Weer riep mijnheer Frison „Kom mee!” en tegelijkertijd rukte hij een paar brandweerpakken en een masker van de wand.

Paw Min gehoorzaamde onmiddellijk, maar Albert scheen niet in staat zich te bewegen. Mijnheer Frison moest hem een harde stomp geven, voor hij weer tot zichzelf kwam. „Hier, trek aan. . .”

De Fransman wierp hem een van de geheimde pakken over de schouder. Nu pas begreep Albert wat hij van plan was. Hij zag hoe Paw Min een van de pakken aantrok. De jongen zag er allerzonderlingst uit in de donkere jas met de geborduurde kap.

„Vooruit, en nu. . . erdoorheen!. . .” klonk dof de stem van mijnheer Frison.

Albert stond een seconde verbijsterd. Mijnheer Frison had een van de rode maskers opgezet en hij zag er nu uit om iemand de stuipen op het lijf te jagen. . .

„Het is onze enige kans,” riep hij. Ze holden door de gang. . . De tweede trap op, naar de grot, waar werd gevochten. Donkere schimmen schoven er door elkaar en rolden in gevechten van man tegen man over de grond. . .

Eerst begrepen de jongens er niets van. Toen zagen zij dat de opstandelingen in de rug werden aangevallen door de dacoits, die hun oude aanvoerder trouw waren gebleven. De opstandelingen van Chan-Kim hadden ook de donkere pakken aangetrokken. Zij hoopten er de gunst van de goden door te verkrijgen. Het scheelde maar een haartje of Pinga Mauk was boven op Albert gesprongen, omdat hij dacht met een van zijn vijanden te doen te hebben.

Opeens verscheen mijnheer Frison vlak achter de jongens en duwde hen zo snel naar de uitgang, dat ze bijna struikelden. Ze werden er door de aanvallers rustig doorgelaten, omdat dezen dachten met „eigen volk” te doen te hebben. Voor mijnheer Frison weken ze helemaal achteruit; er waren er zelfs bij die op de knieën vielen, want met dat griezelige masker voor zag hij er angstaanjagend uit. Gillend holde hij achter de twee jongens het hellende pad af, dat langs de bergwand weg van het dorp voerde.

„Vrij!” gilde Frison, „vrij. . . wij zijn vrij . .”

Hij zwaaide met zijn armen en zelfs de bruisende bergstroom kon zijn geschreeuw niet overstemmen.

„Vrij. . . vrij!. . .”

Ze liepen de bergstroom tegemoet. Daar lag het oerwoud. . . Het oerwoud met zijn vrijheid en zijn gevaren.

Albert schreeuwde: „Ja, wij zijn vrij!. . . Maar vader . .”

En Paw Min zei, toen ze buiten adem in het dichte oerwoud stonden: „Ja, wij zijn vrij. Maar mijn vader. . .”

WORDT VERVOLGD

SPELEND

Kwink de clown voelde zich erg gewichtig, want hij moest de nieuwe diamant van de koning naar het paleis brengen. „Ik zal er goed op passen," verzekerde hij de juwelier. Maar Rakker de raaf vloog juist voorbij, pikte de diamant op en vloog er dadelijk mee weg

Raven zijn dol op glinsterende dingen, daarom dook Rakker op de diamant af. „Ooooo!" gilde Kwink. Toen Tommie de speelgoedsoldaat en Dollie Dimpel hem zagen, holden zij achter Rakker aan en riepen: „Houd de dief, hij heeft de diamant van de koning gestolen."

„Wat moet ik beginnen?" huilde Kwink. „Kalm maar," troostte Tommie hem. „We halen de diamant uit Rakkers nest." Maar dat viel niet mee. Want toen ze in het bos kwamen, zagen ze tientallen nesten. „Krimmelekras," verzuchtte Tommie. „alle nesten lijken op elkaar."

„Ik weet wel hoe we Rakkers nest kunnen vinden," lachte Dollie. Want Dollie had net een nieuwe wekker gekocht; die wond ze op, zette hem op de grond en verstopte zich toen achter een dikke boom. En ja hoor, Rakker vloog dadelijk op Dollies wekker af

SPEELGOED

Dollie vertelde dat ze de wekker had opgewonden en dat hij over twee minuten zou aflopen. „Dan horen we meteen waar Rakkers nest is." Zij wachtten even en hoorden al gauw het geratel van de wekker. Rakker vloog verschrikt van zijn nest. „Gevonden!" riep Tommie.

„Geweldig," lachte Kwink, „nu hoef ik alleen maar de boom in te klimmen en de diamant te pakken." Maar dat viel Kwink erg tegen, want het nest raakte los en de wekker viel boven op Kwinks hoofd. Er viel nog veel meer uit het nest, allemaal mooie, glinsterende dingen.

Kwink keek stomverbaasd, toen hij omlaaggekomen was. „Knap gedaan," prees Dollie. „Je hebt m'n halsketting teruggevonden en nog veel meer." „Het lijkt wel of je een schatkamer hebt ontdekt," zei Tommie. „Zou Rakker dat allemaal meegepakt hebben? Van wie zou het zijn?"

Kwink bracht trots de diamant naar de koning en de andere spullen gaven ze terug aan de mensen, van wie ze gestolen waren. „Ik mag dan weleens wat verliezen, maar ik ben heel goed in het terugvinden," zei Kwink en daar was iedereen het mee eens.

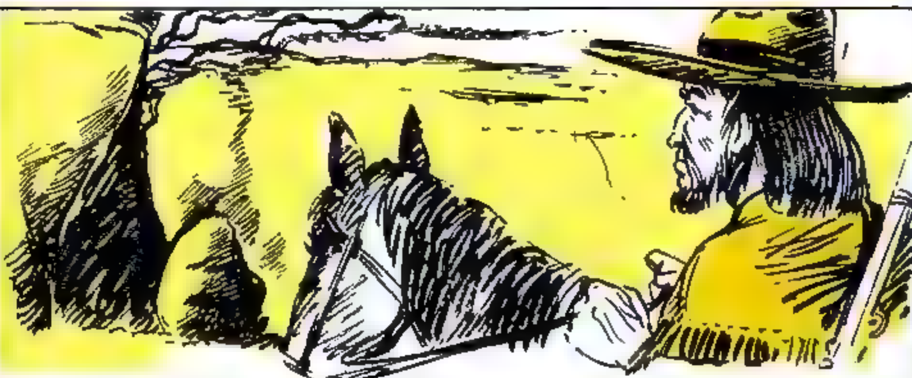
Captain JOKER

LANGZAAM WERD DE SPELONK MET ROOK GEVULD.

„BLIJFT OP UW PLAATS!" SCHREEUWDE JOKER. „NIEMAND MAG DE SPELONK VERLATEN!"

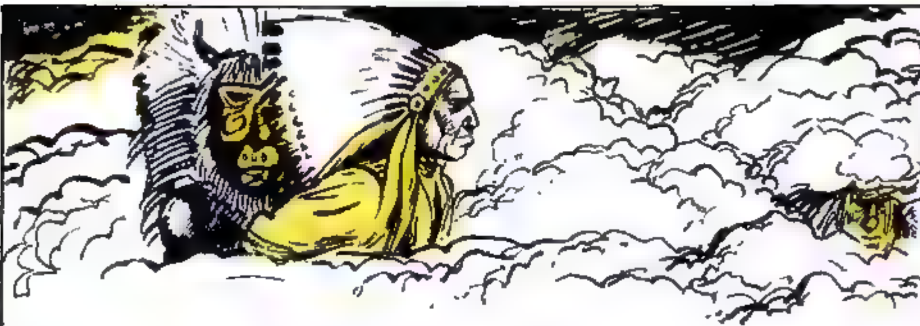
RED, DE OUDE WOUDLOPER, HAD INTUSSEN DE OPENING IN DE ROTSWAND GEVONDEN. ZIJN AANDACHT WERD NATUURLIJK GETROKKEN DOOR DE ROOK DIE NAAR BUITEN KWAM.

JOKER VOND DAT DE ROOK IN DE SPELONK NU DICHT GENOEG GEWORDEN WAS.

BEHOEDZAAM LIEP HIJ DOOR DE ROOKWOLKEN IN DE RICHTING VAN ZWARTE BUFFEL EN TOEN HIJ DICHT GENOEG GENADERD WAS, WIERP HIJ ZICH PLOTSELING OP HET OPPERHOOFD. DEZE WAS TE VERBLUFT OM EEN WOORD TE UITEN. JOKER ONTNAM HEM ZIJN JACHTMES.

„GEEN WOORD!" SISTE HIJ ZWARTE BUFFEL TOE. „EN KOM MEE. IK BEN GEWAPEND!" IN DE DICHTE ROOK KONDEN DE OVERIGE INDIANEN NIET BESPEUREN DAT ER IETS ONGEWOONS GEBEURDE, TOEN DE TWEE NAAR DE UITGANG VAN DE SPELONK LIEPEN. DAAR STOND RED.

SNEL RUKTE JOKER ZIJN MASKER AF.

„MOND DICHT," FLUISTERDE JOKER. „HELP ME."

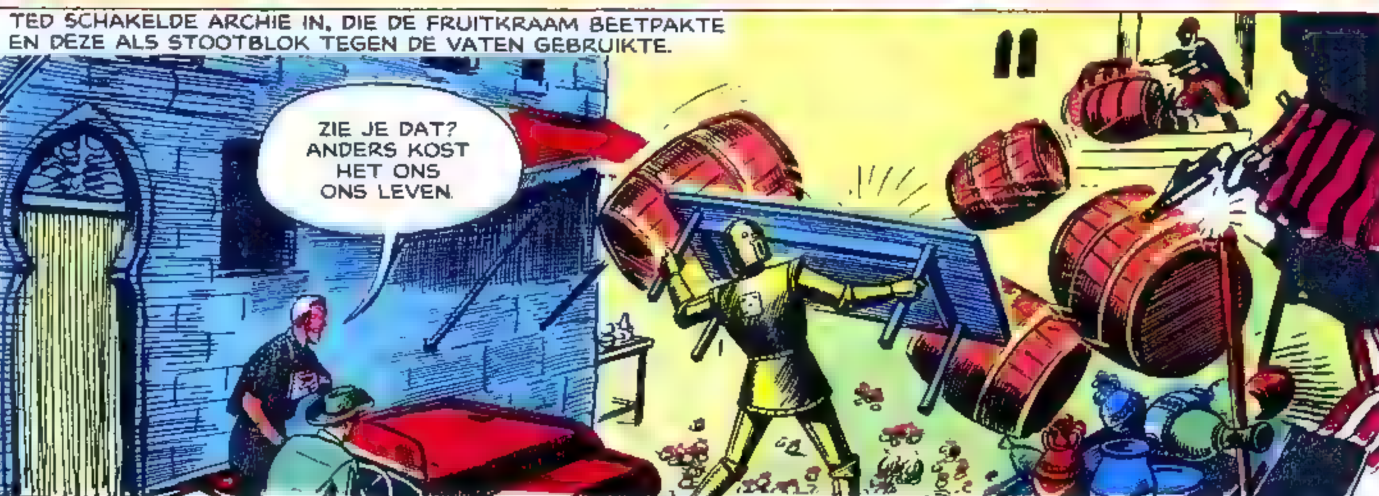

„ZWARTE BUFFEL ROEPT DE OUDSTE DER JAGERS," SCHREEUWDE HIJ VERVOLGENS MET HOLLE STEM NAAR BINNEN. NIETS KWAADS VERMOEDEND STOND ONMIDDELLIJK DE OUDSTE INDIAAN OP EN LIEP NAAR BUITEN. DAAR VOELDE HIJ PLOTSELING EEN HAND OP ZIJN MOND.

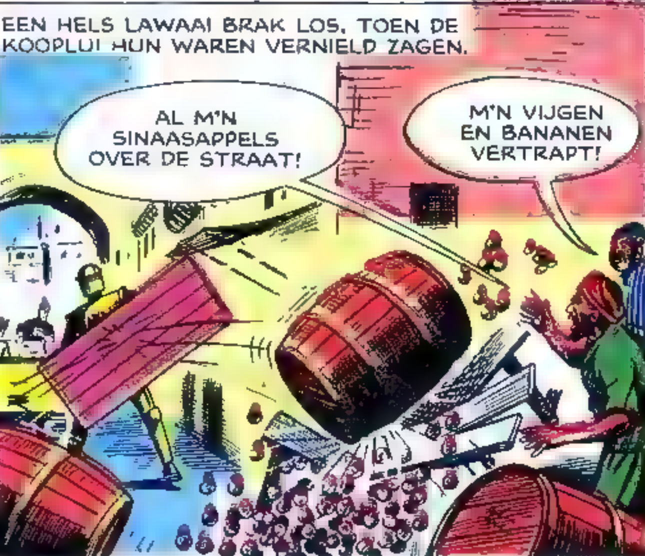

EN HIJ WAS REEDS ONSCHADELIJK GEMAAKT!

ZO WISTEN JOKER EN DE OUDE WOUDLOPER DE INDIANEN STUK VOOR STUK TE OVERMEESTEREN.

JOKER ZOND BERICHT NAAR DE POLITIE. ENKELE MANSCHAPPEN VERTROKKEN NAAR DE SPELONK OM DE GEVANGENEN TE VERHOREN. HET GEHEIM VAN ZWARTE BUFFEL WAS OPGELOST.

De man van staal

TED LIET ARCHIE NAAR EEN DER VATEN LOPEN. DE STALEN MAN ROLDE HET NAAR DE VUURHAARD TOE.

WAT GA JE NU DOEN?

KIJK MAAR.

DE MAN VAN STAAL GAF MET ZIJN VUIST EEN KLAP OP DE TON.

TOEN.....

HET ENE VAT NA HET ANDERE GOOT ARCHIE LEEG TOTDAT DE BRAND GEBLUST WAS. DANKBAAR LIEPEN DE ARABIEREN OP DE MANNEN EN ARCHIE TOE.

HIJ HEEFT ONS GERED.

EET HIJ OOK FRUIT?

GEEN DANK, HOOR, TOT UW DIENST.

TED KEEK OP ZIJN HORLOGE

KOM MEE, HET IS AL LAAT. FRANK STAAT TE WACHTEN BIJ DE BLAUWE MOSKEE.

EVEN LATER REDEN ZE MET DE TANKMOBIEL IN VOLLE VAART.

DE MOSKEE. . MAAR ZIE JE FRANK?

NEE... ER ZAL TOCH NIETS MET HEM ZIJN?

ZIJ STAPTEN UIT EN ONTDEKTEN IN HET ZAND VOETSPOREN DIE OP EEN SCHERMUTSELING WEZEN.

DAT IS ZIJN HOED EN FOTOTOESTEL. ZE HEBBEN HEM MEE-GENOMEN; KIJK, HIER IS HIJ WEGGESLEEPT.

DUS DAAROM WERDEN DIE VATEN OP ONS LOSGELATEN! HOE VINDEN WE FRANK TERUG?

VERDEROP IN EEN STRAATJE ZAGEN ZE EEN ARABIER SCHUIFELEN. KEN HERKENDE HEM ONMIDDELLIJK.

DAT IS DE KEREL DIE DE VATEN OP ONS LOSLIET.

WE GAAN HEM ACHTERNA, WIE WEET BRENGT HIJ ONS NAAR DE PLAATS WAAR ZE FRANK VASTHOUDEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES STOND TUSSEN DE MENIGTE OM DE ETALAGE TE BEKIJKEN.

HEB JE HET AL GEHOORD? HET ZOU VOOR ONS LAND NIET GEK ZIJN..

EN ONZE PRINSES ZOU EEN FLINKE MAN KRIJGEN..

EN DAPPER IS HIJ OOK!

IN DE ETALAGE HAD MEN HEEL SIERLIJK

ONZE GELIEFDE PRINSES ANITA

ZIJNE HOOGHEID PRINS ERIK

TUSSEN DE VLAGGEN VAN SYLVANBERG EN HILVANIA TWEE PORTRETTEN OPGESTELD.

DE PRINSES STOND VERSTELD

NIET ALLEEN AAN HET HOF DENKT MEN ER DUS ZO OVER! TOCH VALT HET ME MOEILIJK TE BESLISSEN. IK WEET NIET WAT IK DOEN MOET

STILLETJES OVER DE DRUKKE MARKT LOPEND HOORDE ANITA NOG MEER.

MAAR ALS DE PRINSES NU EENS NIET WIL, VADER?

DE PRINSES DENKT ALTIJD EERST AAN HET LANDSBELANG. HIJ IS EEN DAPPERE PRINS VAN EEN RIJK EN WELVAREND LAND!

EVEN LATER WERD DE PRINSES ZELF IN DE GESPREKKEN BETROKKEN.

DENK JIJ, DAT DE PRINSES MET HEM TROUWT, TRUDI?

IK ZOU METEEN JA ZEGGEN. EN U, JUFFROUW?

EH.. IK WEET NIET

GELUKKIG WERD DE PRINSES GESPAARD VOOR MEER VRAGEN, WANT..

IEDEREEN SCHIJNT ERG INGENOMEN MET HEM, MAAR...

EEN RIJTUIG. MET PRINS ERIK!

DE PRINS... DE PRINS!

DE PRINS WUIFDE VRIENDELIJK DE MENIGTE TOE.

EEN GOED PLAN VAN ME OM UIT RIJDEN TE GAAN, VINDT U NIET?

JA . IK MAAK WEL INDRUK, DENKT U OOK NIET?

LEVE PRINS ERIK!

DE PRINS!

GRAAF ROFFSTEIN GLIMLACHTE FIJNTJES TERWIJL HIJ DE PRINS INFLUISTERDE.

ZE MOESTEN EENS WETEN. ALS HET DOORGAAT, DAN VALLEN U ALLE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG TOE.

WIJ ZULLEN ONZE ROL GOED BLIJVEN SPELEN, GRAAF.

MAAR BIJ EEN GRENSPOST STOND DE JONGE HOUTVESTER TE PRATEN MET EEN BOSWACHTER VAN HILVANIA.

BEN JE NIET INGENOMEN MET DE PLANNEN VAN DE PRINSES EN ONZE PRINS?

IK WIL NIETS VAN DE PRINS ZEGGEN, MAAR OF DE PRINSES GELUKKIG ZOU WORDEN?

RUDOLF SCHROK VAN HET ANTWOORD. .

ONS LAND IS BIJNA BANKROET; DIE VERBINTENIS DIENT ALLEEN OM ONZE SCHATKIST TE VULLEN.

IS DAT WAAR? IK VERMOEDDE WEL DAT PRINS ERIK ONZE PRINSES NIET VERDIENT, MAAR DIT. .

ALLEEN RUDOLF WIST HOE ONEERLIJK DE PRINS WAS. IMMERS RUDOLF HAD HET WILDE ZWIJN VERJAAGD DAT HET LEVEN VAN DE PRINSES IN GEVAAR GEBRACHT HAD, TERWIJL PRINS ERIK ZICH VOORDEED ALS DE DAPPERE HELD. MAAR HET SCHEEN DAT ER NU NOG GROTER GEVAREN DREIGDEN VOOR DE PRINSES EN VOOR SYLVANBERG.

RUDOLFS GEZICHT BETROK MEER EN MEER.

ZOU IK DE PRINSES DURVEN WAARSCHUWEN? IEMAND MOET HAAR DE WAARHEID VERTELLEN! IK MOET NAAR HET KASTEEL EN PROBEREN MET DE PRINSES TE SPREKEN!

Twee verstekelingen

Het uitstapje, dat voor vandaag op het programma staat, zal vast iedereen leuk vinden," zei Ricky, de reisleidster van de Eurotour-bus. Ze keek naar het vrolijke reisgezelschap, dat zich op een terrasje koesterde in de warme stralen van het Zwitserse voorjaarszonnetje. „We gaan met de kabelbaan naar de top van de Brunnenwaldberg."

Ricky's blik ging naar de indrukwekkende berg, die hoog boven het dorp uit rees

„Ja! Dat is machtig!" zei Letje Jonson, een van de jongste leden van het vakantiegezelschap. En ook de andere reizigers vonden het een goed idee

„Ik ga meteen kaartjes halen," zei Ricky en ze stapte naar het knusse reisbureautje op de hoek van de straat

Toen ze even later terugwandelde, zag ze twee kleine meisjes bij de bus staan. Het oudste was ongeveer negen jaar en het jongste — waarschijnlijk haar zusje — zes of zeven Ze hadden allebei grappige snoetjes. De een was lichtblond, de ander donker

„Hallo! Zoeken jullie iemand?" vroeg Ricky in het Duits, toen ze de twee kinderen nieuwsgierig in de bus zag kijken

Ze draaiden zich allebei tegelijk verschrikt om en keken Ricky met grote ogen aan. Maar ze gaven geen antwoord en daarom herhaalde Ricky haar vraag in het Frans. En omdat de twee paar blauwe ogen haar nog steeds met een verbaasde blik aanstaarden, probeerde Ricky het nog in het Nederlands en het Engels.

Het jongste meisje glimlachte heel even en Ricky verwachtte, dat ze eindelijk iets zou gaan zeggen, maar haar zusje pakte haar arm en fluisterde haar iets in het oor, dat Ricky niet kon verstaan. Het volgende moment waren ze tussen de op het plein geparkeerde auto's verdwenen.

Ik denk, dat ze te verlegen waren om te praten, dacht Ricky. Maar wat zouden ze hier bij de bus zoeken?

Ze liep terug naar het reisgezelschap op het terrasje en was de twee hummels al gauw vergeten

Het tochtje naar de top van de Brunnenwald was voor het hele gezelschap een heerlijke belevenis. Boven op het plateau genoten ze van het schitterende landschap, dat beneden hen te zien was, ze raakten er gewoon niet over uitgepraat. De meesten vonden het dan ook erg jammer toen Ricky na verloop van tijd moest zeggen, dat ze naar beneden gingen om de reis naar Luzern voort te zetten

Maar aan alles komt nu eenmaal een eind en zo zaten de vakantiegangers een half uurtje later weer in de bus, nog napratend over het tochtje naar de top van de berg

Ze waren al een aardig eindje op weg, toen Letje Jonson plotseling haar wenkbrauwen fronste en aandachtig luisterde Ze zat helemaal achterin met haar vriendin Marjorie, die haar nu verbaasd aankeek

„Wat heb jij zo ineens?" vroeg Marjorie

„Hoorde jij daar ook een vreemd geluid?" zei Letje. „Een krassend geluid!"

Een jongeman die twee plaatsen verder zat, zei grinnikend, dat het wel muizen geweest zouden zijn.

De twee meisjes griezelden

„En tóch heb ik iets gehoord."

„Daar is het weer! Ja, nu hoor ik het ook duidelijk!" riep Marjorie uit. „Juffrouw Ricky! Komt u eens luisteren!"

Ricky stond op en liep door het gangetje naar het eind van de bus. Inderdaad klonken er vreemde, schuifelende geluiden onder de achterste zitplaatsen, waar de kofferruimte was

Ricky wist niet wat het kon zijn

„Ik zal het dadelijk onderzoeken," zei ze glimlachend en ze liep terug naar de bestuurdersplaats om het geval met Bob, de chauffeur, te bespreken

„Laten we maar even stoppen om te kijken wat het is," zei ze Bob knikte en bracht de bus aan de kant van de weg tot stilstand Ricky en Bob stapten samen uit en liepen naar de achterkant Ze openden de kap van de kofferruimte en staarden toen elkaar een ogenblik stomverbaasd aan. Achter de koffers en tassen van de reizigers zagen ze namelijk twee olijke meisjeskopjes opduiken — een lichtblond en een donker

„Asjemenou!" zei Bob. Hij nam zijn pet af en krabde zich achter het oor „Waar komen die vandaan?"

„Dat .. dat zijn de twee meisjes, die ik in Brunnenberg bij de bus zag staan!" zei Ricky „Hoe zijn jullie hier gekomen?" vroeg ze de kinderen in het Duits. Het

oudste meisje antwoordde in dezelfde taal

„Mijn zusje en ik moeten naar Luzern en omdat we geen geld hebben voor de trein, zijn we hierin gekropen," zei ze. En ze voegde er smekend aan toe. „Wilt u ons heel alstublieft meenemen naar Luzern?"

„Nou! Wat zeg je me dáárvan!" riep Bob uit. Hij grinnikte. „Maar toch vind ik het knap, dat ze zich hier ongezien hebben verstopt."

Ricky fronste haar wenkbrauwen. „De schapen! Ze zijn nog te klein om te beseffen wat ze doen!"

„O, maar dat weten we heel goed, hoor!" zei het oudste meisje en ditmaal sprak ze Engels. Ze beet onmiddellijk op haar tong en kreeg een kleur.

„Suffie! Nou heb je ons geheimpje verraden!" zuchtte het jongste ding. „Nu weten ze, dat we geen Zwitserse meisjes zijn."

Ricky lachte de twee meisjes vriendelijk toe. „Waar komen jullie vandaan?" vroeg ze. „En hoe heten jullie?"

„Dat is Angela," zei het oudste meisje. „En ik heet Caroline, maar mama noemt me altijd Carry."

„En wie is je mama dan? En waarom willen jullie naar Luzern?" vroeg Ricky kalm. Maar Carry schudde haar hoofd.

„Neemt u het ons niet kwalijk, maar we kunnen u verder niets over onszelf vertellen!" zei ze ernstig. „Maar mogen we alstublieft hier blijven tot we in Luzern zijn? We zullen echt heel stil zijn. Angela kreeg daarnet de kriebels. Dat heeft ze altijd als ze lang achter elkaar moet stilzitten."

„Mijn voet sliep," legde Angela uit. „En toen kreeg ik de kriebel."

„Laten we ze maar een plaatsje geven in de bus," stelde Bob fluisterend voor. „Misschien kom je er dan straks achter wie ze zijn. Anders zullen we in Luzern de politie moeten waarschuwen. Hun ouders zijn waarschijnlijk doodelijk ongerust!"

Ricky knikte.

„Kom maar met ons mee, kleine deugnieten," zei ze lachend. „Ik denk dat er in de bus nog wel een plaatsje voor jullie is."

„We willen anders geen last bezorgen," zei Carry ernstig. „En als u het goedvindt willen we net zo lief hier blijven, hoor. We zitten hier best."

Ricky streek de twee verstekelingetjes lachend over hun krullebollen. „Jullie bezorgen helemaal geen last hoor," zei ze terwijl ze ze hielp bij het uitstappen. „We vinden het echt gezellig om jullie in de bus te hebben."

Ze nam ze mee naar binnen en zorgde dat ze allebei een plaatsje kregen bij het raam. De meeste reizigers probeerden de twee meisjes uit te horen, maar Carry weigerde heel eigenwijs iets meer te vertellen dan ze al gedaan had en Angela scheen uit pure verlegenheid voor al die vreemde mensen haar tong verloren te hebben.

„Het lukt niet," zei Ricky tenslotte. „We zullen moeten wachten tot we in Luzern zijn en de politie inlichtingen laten inwinnen."

Ze waren vrij laat in de namiddag uit Brunnenberg vertrokken en het begon dan ook al aardig donker te worden, toen ze nog verschillende kilometers van Luzern verwijderd waren.

En plotseling begon de motor van de bus vreemde geluiden te laten horen. Vreemde, bonkende geluiden.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Ricky, toen ze Bobs bezorgde gezicht zag. Er steeg damp op uit de motorkap.

„Bij de garage in Brunnenberg heb ik de monteur gevraagd wat water in de radiator te doen, maar dat heeft hij toch nog vergeten."

Bob parkeerde de bus aan de kant van de weg en hij stapte met Ricky uit om te kijken wat eraan te doen was.

„Net wat ik dacht," zei Bob na een blik onder de motorkap. „Er zit bijna geen druppel water meer in. Ik zal ergens water vandaan moeten halen."

Hij keek om zich heen. Ze stonden op

„Hoe zijn jullie hier gekomen?" vroeg ze de kinderen in het Duits

een lange, donkere weg, waar nergens een huis te bekennen was. Machtige bergruggen leken hen aan weerskanten in te sluiten. In de stilte hoorde Bob plotseling ergens een watervalletje ruisen.

„Daar ga ik op af!" zei hij. „Bij een waterval is water."

Hij haalde een leeg benzineblik uit de bus, stak de grote zaklantaarn bij zich en verdween in de richting van het geluid.

Ricky zag het lichtschijnsel van de lantaarn tussen de bomen wegglijden en ze wendde zich tot de reizigers om ze op hun gemak te stellen.

„U hoeft zich geen zorgen te maken," zei ze opgewekt. „Er is niets bijzonders aan de hand. We zullen alleen een kort oponthoud hebben. Misschien wilt u wat naar de radio luisteren, terwijl we wachten totdat de chauffeur terug is."

Ze zette de radio aan en even later klonk de stem van de omroeper door de bus. Hij was bezig met de nieuwsberichten en vertelde net dat een sportvliegtuigje, onderweg naar Luzern, in moeilijkheden was geraakt.

„Het toestel is nog in de lucht, maar vliegt nog slechts op één motor. De piloot heeft per radio bericht, dat ook die ene motor waarschijnlijk spoedig zal uitvallen. In dat geval," vervolgde de omroeper, „zal het vliegtuigje midden tussen de bergen een noodlanding moeten maken, wat in volslagen duisternis een bijzonder gevaarlijke onderneming is." Ricky zette de radio af.

De reizigers keken onwillekeurig naar de donkere lucht boven hen en begonnen druk met elkaar te praten.

„Wat vreselijk!" riep Marjorie uit. „Denk het je eens in! Hier met een vliegtuigje te moeten landen, midden tussen al die bergtoppen!"

Op datzelfde moment riep Letje Jonson: „Stil eens! Is dat niet het motorgeronk van een vliegtuig?"

Iedereen hield de adem in en luisterde. Er was geen twijfel mogelijk. Ergens hoog in de donkere lucht bromde een vliegtuig en een van de mannen in de bus floot tussen zijn tanden. „Die motor doet heel gek," zei hij ernstig. „Dat moet het toestel zijn van de nieuwsberichten. . ."

Ricky sprong onmiddellijk uit de bus en staarde in de lucht om te kijken of ze het vliegtuigje kon zien. De reizigers volgden haar. „Daar heb je hem!" riep Ricky weldra uit. Ze wees in de lucht. Boven hun hoofden zagen ze nu duidelijk het rode achterlicht van het sportvliegtuigje.

„Waarschijnlijk is de piloot op zoek naar een plaats om te landen," zei Ricky en haar stem klonk bezorgd.

Ze hoorden, dat de motor van het toestel plotseling begon te haperen en na verloop van enkele ogenblikken viel het geluid helemaal weg.

„De motor is defect!" riep iemand uit. „Hij zal een noodlanding moeten maken!"

„Maar waar?" zei een ander. „Waar kan de piloot een plaatsje vinden om te landen?"

Ricky beet op haar lip en plotseling wis ze het. „Op de weg! Hier op de weg! Dat is de enige mogelijkheid!"

Haar hersens werkten koortsachtig. De piloot zou de weg nooit in het donker kunnen vinden. Ze moest zorgen voor licht. En snel!

Vliegensvlug klom Ricky in de bestuurderscabine van de bus en zette de grote koplampen aan. Maar als ze de felle lichtbundels op de weg zelf wilde laten schijnen, zou ze de bus naar het midden van het wegdek moeten verplaatsen. Ricky had Bob vaak zien rijden, maar ze had zelf nog nooit achter het stuur van de grote bus gezeten. Maar ze had nu geen tijd om te aarzelen. Zonder zich verder te bedenken startte ze de motor en reed de bus langzaam naar het midden van de weg, zodat de machtige lichtbundels over het asfalt schenen. Toen sprong ze snel weer uit de bus.

Zou haar opzet slagen? Zou de piloot van het sportvliegtuigje in staat zijn het helverlichte wegdek als landingsterrein te gebruiken? Ze verzamelde de reizigers en bracht ze snel naar de kant van de weg, een paar honderd meter van de bus verwijderd, waar ze veilig zouden zijn. Daar wachtte iedereen met kloppende harten. En wat een gejuich ging er op toen ze zagen, dat het sportvliegtuigje een prachtige landing op de weg maakte!

Ricky en de reizigers renden onmiddellijk naar het toestelletje; toen ze er aankwamen, stonden de weinige passagiers al op de weg. Ze wilden allemaal Ricky bedanken voor haar hulp.

„Zonder dat licht zou ik het toestel nooit aan de grond gezet kunnen hebben," zei de piloot opgelucht en dankbaar. Iedereen begon Ricky handen te schudden; zij werd er zo verlegen onder, dat ze terugliep naar de bus.

„Ik moet nu echt weer gaan," zei ze blozend.

Zou de piloot van het sportvliegtuigje in staat zijn het helverlichte wegdek als landingsterrein te gebruiken?

Maar voordat ze twee stappen had kunnen zetten, werd ze aangehouden door een dame.

„Ik moet u even bedanken," zei ze en Ricky voelde haar hart sneller kloppen, want ze herkende in de wildvreemde dame plotseling de wereldberoemde Engelse toneelspeelster Ann Fletcher. Zij gaf met haar toneelgezelschap enkele voorstellingen in Zwitserland. Met de directeur van de schouwburg had zij die middag een vliegtochtje gemaakt, dat bijna in een ramp was geëindigd.

Maar daarmee was nog niet het einde gekomen aan de opwinding. Terwijl de actrice Ricky stond te bedanken, kwamen Angela en Carry plotseling aanrennen.

„Mama! Mama!" riepen ze en Ann Fletcher zette grote ogen op. Toen bukte ze zich, nam de twee meisjes tegelijk in haar armen en omhelsde ze een paar minuten lang.

„Maar, liefjes, hoe komen jullie hier in vredesnaam verzeild?" vroeg ze eindelijk en er blonk een traan in haar oog. „Zijn jullie van school weggelopen?"

Carry schudde haar krullebol.

„Nee, mama!"

„Maar waarom zijn jullie dan nu hier? Is het geen fijne school?"

„Jawel, mama," antwoordde de kleine Angela ditmaal. „Het is een zalige school en de juffrouw heeft gezegd, dat we het volgend jaar leren skiën!"

Carry legde uit wat er gebeurd was.

„Ziet u, mama," begon ze. „We gingen wandelen met een heleboel meisjes. Maar toen zag Angela een paar mooie bloempjes en die zijn we toen samen gaan plukken. En zo zijn we verdwaald."

„Verdwaald?" riep de filmster verbaasd uit. „Maar toch niet helemaal tot hier?"

„Nee," antwoordde Carry met haar hoge piepstemmetje. „We kwamen in een dorp en daar zagen we een bus, die naar Luzern ging. En omdat we in de krant gelezen hadden, dat u ook naar Luzern zou gaan voor een voorstelling, dachten we. . dachten we. . ."

Ricky maakte het verhaal af. „Toen zijn ze als verstekelingetjes met onze bus meegereden!"

„En iedereen is erg lief voor ons geweest," voegde Angela eraan toe. „Vooral juffrouw Ricky. U bent toch niet boos op ons, mama?"

De beroemde toneelspeelster omhelsde haar kinderen nog eens.

„Welnee, schatjes. Ik ben alleen bang dat de juffrouw van jullie school erg ongerust zal zijn. Ik zal haar onmiddellijk een telegram sturen, dat jullie veilig zijn. En dan mogen jullie een paar weekjes bij mama in Luzern blijven. Dat was ik toch al van plan. Ik heb er alleen niets over geschreven in mijn laatste brief, omdat ik het een verrassing voor jullie wilde laten. We geven in Luzern twee voorstellingen en dan neem ik vakantie."

„O, mama, wat heerlijk!" riep Carry uit. „En vindt u het niet enig, dat we u zo maar ineens ontmoeten?"

Ann Fletcher wendde zich weer tot Ricky.

„Hoe zal ik u ooit genoeg kunnen bedanken voor uw goede zorgen?" zei ze.

„We vonden het allemaal heerlijk om ze bij ons te hebben," antwoordde Ricky uit de grond van haar hart.

„Ik wou dat ik iets voor u kon terugdoen," zei Ann Fletcher ernstig. Haar gezicht verhelderde plotseling. „U moet allemaal naar onze voorstelling in Luzern komen," vervolgde ze toen. „En dan bent u mijn gasten!"

Ricky straalde.

„Dat lijkt me enig!" antwoordde ze.

En alle leden van het gezelschap waren het er volkomen over eens, dat de uitnodiging van Ann Fletcher het hoogtepunt van de reis was.

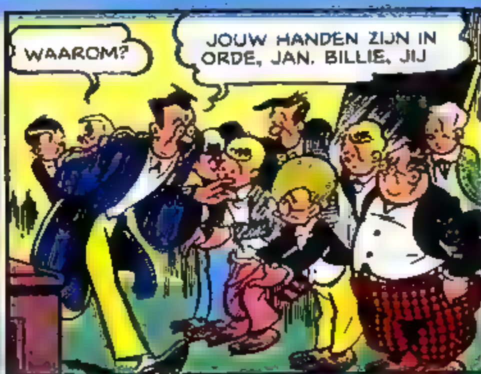
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

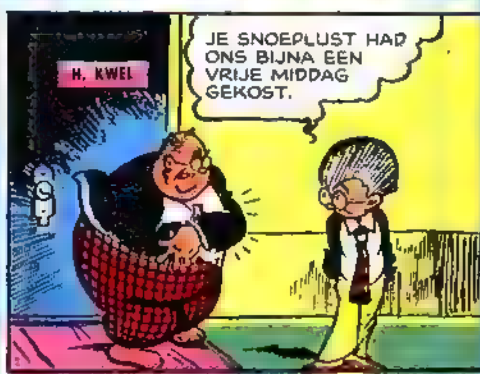

BILLIE IS OP
WRAAK UIT

IK WEET WELK RAAM
HET IS. KOM!
LUIS-
TER
NOU
EVEN

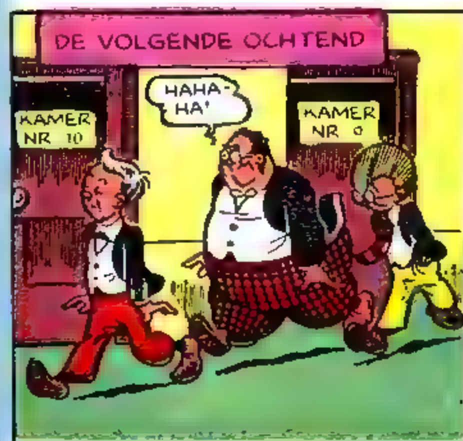

SSST SCHIET
LIEVER OP!
?

DE HELE KAMER OVER
HOOPHALEN. WE ZULLEN
KEES WEL KRIJGEN!
LUISTER
NOU EERST

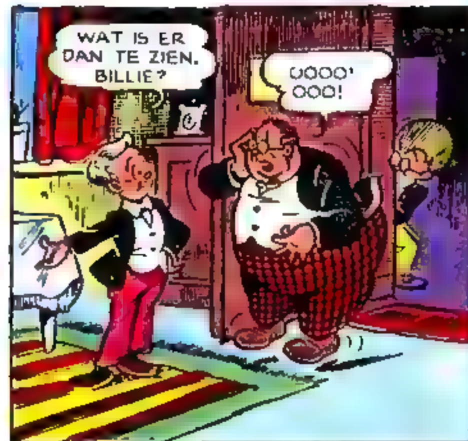

BILLIE,
WACHT!
WEET
JE

WAT ZAL HIJ EEN BENDE
VINDEN MORGENOCHTEND!
EEN GOEDE LES
VOOR DIE VERRADER!
JA
MAAR

ZIEZO, KLAAR.
NU KUNNEN
WE RUSTIG
SLAPEN

DE VOLGENDE OCHTEND
HAHA-
HA!
KAMER
NR 10
KAMER
NR 9

BEN JE AL OP JE
KAMER GEWEEST,
KEES?
HÈ???
HOE ?

WAT IS ER
DAN TE ZIEN,
BILLIE?
OOOO!
OOO!

WE HEBBEN ER ALLES
OVERHOOP-
GEHAALD EN
NOU
HAD
DAN OOK
NAAR ME
GELUISTERD!

MIJN KAMER
????!!!!

IK WILDE JE
WAARSCHUWEN, MAAR
JE LUISTERDE NIET! HET
WAS JE EIGEN KAMER!

DE MAN ZONDER NEUS

Zo je bent een hele kerel geworden." De beeldhouwer keek tegen de man op. Een reus van een kerel. Tien jaar geleden had hij hem voor het laatst gezien. Toen was Rico nog een kleine jongen.

De vader van Rico stond erbij te glunderen. „En sterk als hij is, meester! Een blok marmer van honderd kilo beurt hij op zijn schouders."

Michelangelo, de grote beeldhouwer, knikte. Met zijn klauwachtige vingers graaide hij in zijn baard. Hij kon die jonge kerel goed gebruiken. „Rico," zei hij, „ik ga een beeld van je maken."

Michelangelo had namelijk opdracht om een prachtige grafzerk te beeldhouwen voor een rijke familie uit Florence. Het zou een zware plaat van marmer worden, die aan de vier hoeken door kolossale slavengestalten werd gedragen. Rico Ottavioli, de zoon van de kastelein, was met zijn gespierde gestalte heel geschikt als voorbeeld.

Michelangelo was naar Carrara gekomen om zelf voor die grafzerk de marmerblokken uit te zoeken. Hij wilde aanwijzen welk marmer hem beviel. Sneeuwwit marmer moest het zijn en natuurlijk zonder fouten.

Topolino, de steenhouwer, die bij Michelangelo werkte, had zijn meester afgeraden naar Carrara te gaan. „Het is april," had Topolino gezegd, „en dat is een gevaarlijke maand. Carrara ligt aan de weg van Genua naar Florence en er zijn veel struikrovers, die erop loeren de kooplui uit Genua te beroven."

Michelangelo had de bezorgde steenhouwer uitgelachen. „Ik ben geen koopman," had hij gezegd.

Met onbekommerd hart was hij, vergezeld van twee bedienden, te paard naar Carrara vertrokken. Onderweg had hij geen rover gezien. En te Carrara kende hij de mensen. Hij kende de herberg van Ottavioli. Hij had er vroeger al gelogeerd. Ottavioli was een betrouwbaar man en onder diens dak had hij niets te vrezen.

„Kom morgen bij mij in de werkplaats aan de voet van de groeve," zei de beeldhouwer tegen Rico. „Je kunt goed verdienen bij mij."

De volgende morgen, nog voor de zon was opgegaan, begaf Michelangelo zich naar de marmergroeve. Het was een geweldige holte in de bergwand. Ruwe blokken wit marmer lagen overal verspreid te wachten om tot vierkante blokken verwerkt te worden. Michelangelo ging zoekend rond totdat hij een blok marmer naar zijn zin had gevonden: het was juist groot genoeg om er het beeld van een slaaf uit te houwen.

De beeldhouwer wachtte totdat Pasquali, de baas van de steenhakkers, kwam. Hij gaf hem opdracht het blok naar de werkplaats aan de voet van de groeve te brengen. Pasquali was een oude man, in het vak grijs geworden. Hij legde zijn zware, knoestige hand op de schouder van de meester. „Die steen moet u niet nemen," zei hij. „Dat blok deugt niet. Het komt uit de linkerwand van de groeve; daar staan de wind en de regen op. En er kunnen fouten in voorkomen. Kiezel."

Michelangelo was een geniaal, maar eigenwijs man. Als hij zich iets in het hoofd had gezet, viel er niet met hem te praten.

„Ik wil dit blok," bromde hij. „Laat het naar de werkplaats brengen." In zijn verbeelding had hij de slavenfiguur er al helemaal uitgehakt, hij wist precies hoe de houding zou worden.

„Zoals u wilt," zei Pasquali.

Toen Rico de werkplaats van de beeldhouwer betrad deed hij een beetje vreemd. Michelangelo zag een vreemde angst in zijn ogen. „Wat scheelt eraan?" vroeg hij.

„Niets," zei de jongen, maar toen de beeldhouwer bleef aandringen bekende hij dat hij bang was. „Ik heb vannacht Saracil en Sathiël en Jana gezien," verklaarde hij. „Ze zijn bij me gekomen."

„Nou," vroeg Michelangelo, „wat zou dat? Zijn dat vrienden van je?"

„Vrienden?" riep Rico uit. „Weet u dan niet wie Saracil en Sathiël en Jana zijn? Het zijn drie boze geesten. Ze verschijnen in je droom om onheil te voorspellen."

Michelangelo lachte eens in zijn baard. „Och kom, laat naar je kijken. Je hebt een doodgewone nachtmerrie gehad."

„Neen, neen," hield Rico vol „Saraël en Sathiel en Jana bestaan echt."

Michelangelo haalde de schouders op. Hij wist wel, dat er allerlei bijgeloof onder de mensen tierde Maar hij hield niet van die malligheid en wilde er niet van horen. Hij noemde het bakerpraatjes. Driftig ging hij aan het werk

's Avonds in de herberg kwam Ottavioli, de waard, naar Michelangelo toe. Deze lag, het hoofd op zijn ellebogen gesteund, doodmoe voorover op tafel

„Heer," zei de waard, „ik moet u spreken."

„Morgen " zei de beeldhouwer met een vaag handgebaar. „Ik ben moe "

„U moet luisteren, heer Het gaat over Rico, mijn zoon U hebt hem zijn dagloon uitbetaald Dat had u niet moeten doen U had het geld aan mij moeten geven."

Michelangelo richtte zich op en keek de kastelein verwonderd aan

„Rico is geen kind meer

„Hij is geen kind meer, dat is waar. Maar zijn geest is als die van een kind. Hij is zwak "

„Zwak?" Michelangelo zette grote ogen op. „Hij zwak, de sterkste man uit heel de streek?"

„Zijn lichaam is sterk, maar zijn karakter niet. Hij is zo zwak als een klein kind En als hij geld in handen krijgt, gaat hij naar slechte vrienden om het met hen te verbrassen."

Michelangelo werd ongeduldig. „Och, dat moet hij weten! Ik heb daar niets mee te maken!"

De waard onderdrukte zijn boosheid „Maar ik wel, heer. Ik ben zijn vader En ik weet, dat hij met slechte vrienden omgaat. U zult hem nu in de roversnesten van Pietrasante en Sarzana vinden Ze zien hem daar maar al te graag komen. Ze hopen dat hij zich bij de roversbenden zal aansluiten. Ze kunnen zo'n sterke man er best bij gebruiken!"

De volgende morgen was Michelangelo weer vroeg aan de arbeid. Rico was er ook. Terwijl de beeldhouwer voortwerkte, dacht hij over hetgeen hij van de vader van Rico gehoord had... Hij vond het een vervelende historie

Rrrang... pats...! De beitel was uitgeschoten en daar vloog de neus van het beeld door de ruimte om met een harde klap in gruizels op de stenen vloer uiteen te spatten Op de plaats waar de neus had gezeten, kwam een brok kiezel voor de dag. Een ogenblik stond de beeldhouwer verstijfd. Het beeld was bedorven. Pasquali had dus tóch gelijk gehad. Er zat een verborgen fout in het marmer. In een opwelling van zinneloze woede hief Michelangelo de moker op en gaf er een harde klap mee midden in het gelaat van het beeld, op de plaats waar de neus had gezeten

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij een kreet, die hem het bloed in de aderen deed stollen. Het was Rico Met de beide handen voor het gelaat stond hij op de stellage te brullen

„Dat had u niet mogen doen!" huilde hij. „U hebt mij in mijn gezicht geslagen."

Michelangelo smeet de moker in een hoek. De kerel was gek Stapelgek! Minachtend keerde de beeldhouwer hem de rug toe en ging met grote stappen de werkplaats uit

Er heerste die avond in de herberg grote drukte, zoals altijd op zaterdagavond. Michelangelo zat in zijn eentje in een hoek te mokken. Hij luisterde naar de stem van Rico, die te midden van een troep steenhouwers stond en hun een allerzonderlingst verhaal vertelde. Michelangelo, zo beweerde hij, had zijn gelaat geschonden

De verbazing van de beeldhouwer nam nog toe, toen hij bemerkte dat de mannen om het malle verhaal van Rico niet lachten. Integendeel, ze keken heel ernstig en uitten zelfs een dreigend gemompel

Hij begreep niet wat er aan de hand was, al wist hij dat er nog veel domme mensen waren, die allerlei dwaasheden geloofden. Ze geloofden, dat men iemand leed kon berokkenen door zijn beeltenis te schenden

Michelangelo zuchtte en werd plotseling bevangen door het verlangen naar Florence terug te keren. De volgende morgen trof hij toebereidselen voor zijn vertrek. Hij gaf order een deel van de marmerblokken, die hij had uitgezocht naar Rome en Florence te laten vervoeren Het was zijn laatste avond in de herberg van Ottavioli Rico liet zich niet zien De hele dag had hij doelloos rondgelopen met een vreemde dreiging in zijn blik. De mensen die hem waren tegengekomen, zeiden tegen elkaar: „Rico Ottavioli is als bezeten "

Toen Ottavioli als gewoonlijk de kruik wijn voor Michelangelo op tafel plaatste, vroeg hij: „Waarom hebt u het aangezicht van mijn zoon geschonden?" De man had tranen in de ogen en zag er erg ontdaan uit. „Ik ken mijn zoon," zei hij, „hij is een woesteling. Hij is gevaarlijk Blijf uit zijn buurt."

„Waarom hebt u het aangezicht van mijn zoon geschonden?"

„Ik zal uit zijn buurt blijven," snauwde Michelangelo, „ik ga weg. Ik ga terug naar Florence."

De waard sloeg verschrikt de handen ineen. „Maar dat is toch niet nodig! Zolang ik hier bij u ben, zal hij u niets durven doen Op mij kunt u ten volle vertrouwen "

„Ik vertrouw op niemand," antwoordde de beeldhouwer somber, „zelfs niet op de bedienden die mij vergezellen En als ik wil gaan, gá ik Ik behoef daar niemands toestemming voor te vragen."

De volgende morgen liet hij de paarden zadelen en begaf zich nog eenmaal naar de groeve om de blokken te merken, die hij gekocht had. Hij zag Rico ook, die weer aan het werk gegaan was en in de rotswand hakte, alsof hij door de duivel bezeten was. Ook zag hij hoe alle arbeiders zwijgend en argwanend naar hem keken

Michelangelo was al op weg naar de paarden, toen Pasquali naar hem toe kwam. „Heer," vroeg hij, „wat moet er met het beeld gebeuren, waaraan u begonnen bent? Zullen we het blok naar Florence sturen?"

Michelangelo antwoordde boos: „Maak er maar steenslag van om de weg te plaveien! "

Een uur later was de beeldhouwer onderweg naar Florence Hij verlangde naar de stad, naar zijn vrienden en naar de nieuwe opdrachten, die hem daar wachtten

Dertien jaren gingen voorbij. Het was nu 1518. Toen begaf Michelangelo zich weer naar Carrara. De laatste jaren had hij te Rome gewoond. Hij maakte de reis per koets in gezelschap van een enkele trouwe bediende. Het was een vermoeiende tocht. De wegen waren slecht en de koets ook. Bovendien werden de wegen onveilig gemaakt door rovers

Alles liep echter naar wens totdat de reizigers Pietrasante bereikten. Daar hield de koetsier, een heel oud man, halt Hij klom van de bok en trok het portier van de koets open. „Heer," zei hij, „het begint donker te worden. We

staan voor een herberg. Laten we hier overnachten.'

„Geen kwestie van," zei de beeldhouwer. „We zijn vlak bij Carrara. We rijden verder."

„Het is gevaarlijk om in het donker te rijden. Heel de streek zit vol rovers."

„Ik ben geen koopman," zei Michelangelo. „De rovers weten wel, dat ze bij mij niets kunnen halen."

Mopperend kroop de oude koetsier weer op de bok en reed verder. Het ging met horten en stoten, want de weg klom snel, en naarmate men hoger kwam, lagen er meer stenen op het pad. Plotseling, bij een bocht, sprongen er zes mannen uit het kreupelhout te voorschijn. Dolken flitsten in het maanlicht. De koetsier wilde nog doorrijden, maar een struikrover pakte hem bij de kraag en wierp hem van de bok. De rover nam de teugels over. Michelangelo wilde uit de koets springen, maar hij werd door de aanvallers tegengehouden.

Hij schold: „Schurken! Schavuiten!" maar de mannen lachten om hem.

„Ik zal je laten ophangen," riep hij, maar ze lachten nog harder. Ze schaterden het uit.

Ze reden een eind voort, totdat ze een bouwvallige villa bereikten, waarvan de vensters van dikke tralies voorzien waren. Hier hield de koets stil.

Michelangelo en zijn bediende stapten uit. De beeldhouwer keek om zich heen, hij was omringd door mannen met baardige gezichten. Voor hem, op de stoep, stond een reusachtige kerel en diens aanblik deed hem huiveren. De man had geen neus!

„Kom binnen," zei de man zonder neus. „Mijn naam is Senzanaso." Het was natuurlijk een bijnaam, daar „Senzanaso" eigenlijk „zonder neus" betekent. Ze kwamen in een ruimte, die vol stond met kisten en koffers, die door fakkelvuur werden beschenen.

„Kijkt u mij eens goed aan, meester," zei de roverhoofdman. „Kent u mij niet?"

Michelangelo schudde het hoofd. Hij had zich voorgenomen geen woord met de bandiet te praten.

„Ik ben Rico," hernam de roverhoofdman, „die u de neus hebt afgeslagen."

In stomme verbazing keek de beeldhouwer de rover aan. Hij had nog nooit iemand de neus afgeslagen. Maar de roverhoofdman vertelde: „Drie dagen nadat u ons verlaten had, kwam er een rotsblok naar beneden rollen. De steen viel recht in mijn gezicht en heeft mijn neus verpletterd. En dat is úw schuld."

„Maar, mijn beste man," zei Michelangelo, „dat kan ik toch niet helpen."

De rover lachte vals. „Iedereen weet dat ge een tovenaar zijt. U hebt mij mijn neus ontnomen. U zult mij mijn neus teruggeven. Anders laat ik u niet vrij. Ge zijt mijn gevangene."

Dat het de roverhoofdman ernst was, bleek wel toen Michelangelo en zijn bediende in een hok met getraliede vensters werden opgesloten. De bediende klaagde steen en been en gaf zijn meester de schuld van de ellende. „Dat is het bijgeloof hier," zei hij. „Wie iemands beeltenis verminkt verminkt daarmee de man die ze voorstelt."

De beeldhouwer sloeg wanhopig beide armen in de lucht. „Maar man, dat is toch onzin! ..."

Onzin of niet, de gevangenschap duurde drie dagen. Toen kwam Michelangelo op een idee. Ze noemden hem tovenaar. Goed! Dan zou hij voor tovenaar spelen en trachten zijn vrijheid te herkrijgen. Hij liet zich bij Rico, alias Senzanaso brengen. „Ik zal je je neus teruggeven," zei hij. „Ik heb heel lang nagedacht en nu heb ik de toverspreuk gevonden. Maar denk erom, alles moet precies gebeuren, zoals ik het zeg anders zal de betovering niet lukken."

Er straalde hoop uit de zwarte ogen van de rover. „Natuurlijk zal ik alles doen wat u maar wilt."

„En zul je de bewakers opdracht geven ons heen te laten gaan, zodra je je neus hebt?"

„Ik beloof het u: op mijn woord van eer!"

„Goed. Maar denk erom, er komt nog wel wat voor kijken. Ik heb verschillende dingen nodig. Daar zul je mij aan moeten helpen."

Michelangelo zei dit alles met een stalen gezicht, zodat de rover niet kon merken, hoe hij bedot werd. „In de eerste plaats," hernam de beeldhouwer, „heb ik een bokkepoot nodig."

De roverhoofdman knikte. Dat was geen bezwaar. Bokken waren er genoeg in de omtrek te krijgen en er werden er dagelijks geslacht.

„Ten tweede moet ik een beker Venetiaanse terpentijn hebben, waar een zwarte hond aan heeft geroken. Ten derde een pond hars afkomstig van bomen, die op een kerkhof groeien."

„Mijn mannen zullen het u verschaffen, meester."

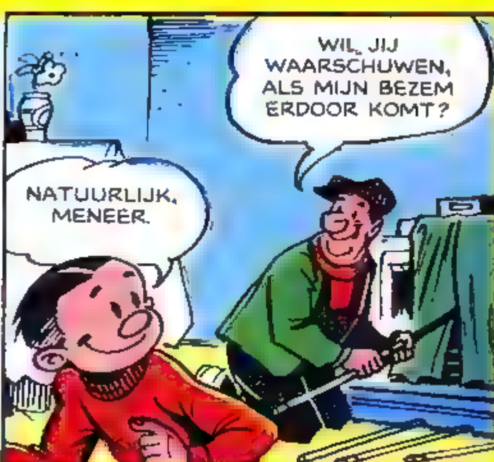
„Ten vierde een pond bijenwas uit een bijenkorf, waarvan het vlieggat naar het oosten gekeerd staat. Dan nog een takje lavendel, drie bosjes tijm en zeven papaverbollen."

De laatste dingen had Michelangelo helemaal niet nodig maar hij vroeg ze om de tovenarij een geheimzinnig tintje te geven.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ WIM WIJS ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Plotseling bij een bocht sprongen er mannen uit het kreupelhout te voorschijn.

Het was al laat in de avond, bijna middernacht, toen alles bij elkaar gebracht was. In de kamer brandden zes vetkaarsen, die een spookachtig licht verspreidden. In het midden van het vertrek was een groot vuur aangebracht, waarboven een ijzeren pot hing. Michelangelo had zijn tabbaard binnenstebuiten aangetrokken, zodat de roodzijden voering door het vuur beschenen werd en de bediende had een zwarte hoofddoek over zijn hoofd gelegd.

De roverhoofdman was dom en dwaas genoeg om al die onzin voor zoete koek te slikken. En hij huiverde van ontroering, toen de beeldhouwer, met de bokkepoot zwaaiend, allerlei toverspreuken mompelde en de geesten van het vuur, de lucht en de aarde opriep. Daarna wendde hij zich tot Senzanaso. „Ga daar op de rustbank liggen," zei hij, „sluit uw ogen. En luister."

De rover gehoorzaamde blindelings, waarna Michelangelo de hars, de was en de Venetiaanse terpentijn door elkaar in de ijzeren pot deed. Het werd een zachte brij, die een heerlijke, zoete geur verspreidde. Toen de brij een beetje afgekoeld was, was het voor de beeldhouwer een klein kunstje om er vliegensvlug een mooie gave neus van te kneden. Daarmee ging hij naar de roverhoofdman toe en vormde de neus zó, dat hij precies op het gelaat paste.

„Charidonia, kalcinari, sempretari don!" sprak hij. „Betast uw neus en houdt hem tussen duim en wijsvinger vast. Sim solle-dim sempretari don!"

De rover pakte de neus en hield hem tegen zijn gezicht gedrukt terwijl hij onbeweeglijk bleef liggen.

„Blijf zo liggen," zei Michelangelo met diepe, geheimzinnige stem, „totdat de maan achter de bergen is ondergegaan en sta niet op, voordat de zon boven de bergen is verschenen."

De rover, vol vertrouwen in de toverkunst van Michelangelo, knikte en liet hem en zijn bediende ongehinderd vertrekken. Hij had zijn neus en was tevreden!

De koets stond gereed aan de kant van de weg. Michelangelo sprong erin, terwijl zijn bediende op de bok klom. Holderdebolder reden ze weg in de richting van Florence.

Wat de roverhoofdman betrof, hij bleef nog een uur doodstil liggen terwijl hij de neus tegen zijn gezicht drukte, totdat hij eraan vastgegroeid zou zijn. Hetgeen natuurlijk niet gebeurde. Ook niet toen de maan achter de bergen was verdwenen.

En terwijl de zon opging begon het langzaam tot de hersens van de rover door te dringen, dat hij lelijk was beetgenomen. Hij stond op en liep nog een poosje de kamer op en neer, terwijl hij de neus tegen zijn gezicht aan drukte. Maar de neus werd al zachter en zachter, totdat hij tussen zijn vingers uitglibberde, op de vloer viel en in de zon lag te smelten.

Nu pas begreep Senzanaso dat het een wassen neus was geweest!...

„Het is maar een wassen neus!" riep hij woedend uit.

En zo is deze uitdrukking in de wereld gekomen.

Vragen staat vrij

EEN POSTZEGELKWESTIE

Han de Ruiter in Utrecht, verwoed verzamelaar van postzegels, wil graag antwoord hebben in een kwestie, waarover hij het met een andere verzamelaar niet eens kan worden. „In de catalogi van postzegels," schrijft hij, „staat de prijs bij de afbeelding van een postzegel altijd vooraan; dan volgen enkele bijzonderheden over de kleur van de postzegel, gekartelde of ongekartelde rand enzovoort. En dan staat er weer een prijs. Volgens mij staat vooraan de prijs voor ongebruikte zegels, daarna wordt de prijs van gebruikte exemplaren gegeven. Is dat juist?"

Han heeft het bij het rechte eind. In de catalogi of prijscouranten wordt altijd eerst de prijs van ongebruikte zegels gegeven, daarna de prijs van gebruikte postzegels. Het zal natuurlijk wel bekend zijn dat met gebruikte zegels alleen *mooie* exemplaren bedoeld worden; postzegels met van die zware stempels zijn altijd minder waard.

NAMEN, NAMEN, NAMEN

Van verschillende kanten heeft Sjors brieven gekregen van vriendinnetjes en vrienden die nieuwsgierig zijn naar de betekenis van hun voornaam. Maar op enkele brieven en kaarten stond alleen de voornaam, niet de achternaam en het adres van de briefschrijvers; wij weten dus niet wie het zijn. Zij moeten hieronder maar goed kijken of hun naam erbij is.

Eerst de vragen van hen die hun volledige naam en adres hebben opgegeven.

Paul Soeteman in Arkel. Paul of Paulus betekent: de nederige, de bescheiden man.

Peter Smit in Vlaardingen. Peter komt van Petrus, zoals iedereen wel zal weten. En Petrus komt van het Griekse woord petra oftewel „rots". Peter betekent dus: de standvastige, de onwrikbare.

Ludy v. d. Vegt in Den Haag. Hoe is je voornaam voluit? Heet je Ludy zonder meer? Dan kunnen wij alleen zeggen dat alle namen met „lu" iets met beroemd of roem te maken hebben.

Martha Meijer in Leeuwarden. Martha komt van een oud woord dat meesteres betekent.

Gerrit Noorlander in Lekkerkerk. Gerrits naam voluit is Gerard of Gerhard. Het is de verbinding van „ger" en „hardu". Het eerste betekent lans of strijder, het tweede is hetzelfde als gehard of sterk. De betekenis van de naam is dus: sterk of machtig met de lans.

De mooiste naam van de briefschrijvers die hun achternaam en adres niet hebben opgegeven, is wel *Gelmer*. Voluit is dat: Gislemerius. De naam komt van een woord uit het oude Germaans, waaruit veel talen in Europa zijn voortgekomen. Het eerste deel, gisle, komt van „gisil", dat onderpand betekent; het tweede deel, merius, is afgeleid van „mer" of „mar", dat heerlijk of roemrijk betekent. Samen wordt dat dus: roemrijk onderpand.

Dan *Jorge*. Jorge, Jurriaan, Joris, Jurgen en nog enkele andere namen zijn allemaal afgeleid van George. In George vinden wij de Griekse woorden „gea" en „ergon" terug; het eerste betekent aarde, het tweede arbeid. George is dus iemand die in of op de aarde werkt. Met andere woorden: landbouwer. Anderen beweren dat Jurriaan van Jordaan komt; dan is hij dus volgens zijn naam iemand, die vroeger bij de rivier de Jordaan gewoond heeft.

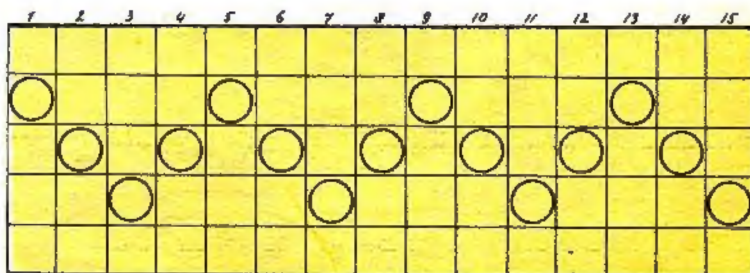
Hendrik, Henk, Henri. Deze naam moet vroeger geweest zijn: Henric. „Hen" is thuis, „ric" is rijk, machtig. Volgens zijn naam is Hendrik dus machtig in eigen huis, baas in eigen omgeving.

WIE PUZZELT ER MEE?

SPREEKWOORDRAADSEL

Vijftien woorden van vijf letters moet je van boven naar beneden invullen. De omschrijvingen vind je hieronder. Als je klaar bent, moeten de letters die in de kringetjes zijn komen te staan, van links naar rechts een spreekwoord vormen.

1 Politieman
2 Zeer harde wind
3 Projectiel uit revolver of geweer
4 Een van je ouders
5 Werktuig om te vegen
6 Graan
7 Wordt gerookt
8 Dagblad
9 Giftig slangetje
10 Ferm
11 Vriezend weer
12 Klein rood of wit knolletje
13 Samengeknepen hand
14 Sappige vrucht
15 Edel huisdier

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Ladderraadsel

A	M	E	N
M	E	D	E
S	T	A	D
T	R	E	E
E	V	E	R
R	O	E	L
D	O	R	A
A	K	E	N
M	A	N	D

Rechts van boven naar beneden:
NEDERLAND
Links van boven naar beneden:
AMSTERDAM

Dubbelwoorden

1 WALS is een dans, maar ook een zware rol om iets te pletten. 2 VLUCHT is ontsnapping, maar ook bedoelt men ermee: het vliegen. 3 STOMP is een vuistslag, maar ook betekent het: afgeknot. 4 ARM is een lichaamsdeel, maar ook betekent het: behoeftig. 5 PALM is een boom, maar ook een deel van de hand. 6 HAAST is spoed, maar ook betekent het: bijna.

Trappuzzel

R A A P
B A L K
P A L M
K A A L
S P A T

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

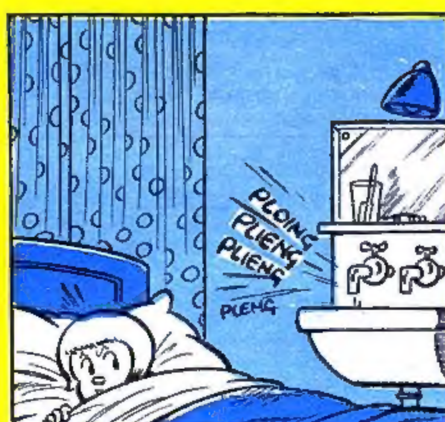

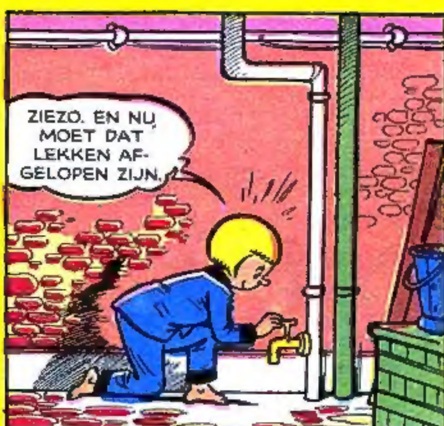

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.